

Ninge vântos, cu fulgi de titan...

Gabriel Cristea

Ninge metalic cu fulgi bivalenți
- lovituri de ciocan pe arborii goi -
de parc-ar pica din nori transcendenți
metal risipit printre pași de strigoi.

Văd cer de mercur pe albul miraj
și stoluri de corbi croncănind a polei
Mi-e gândul un zbor căzut în picaj,
fosilă captivă în ambră și stei.

E soarele-nchis în griul palat,
iar viezurii suri - iubitori de bârlog -
prin glodul obscur, cu frunze pavat,
adulmecă iarna și timpul zbârlog.

Balauri îmi par stejarii-troian,
de-al crengilor zbucium sub nori căzători;
Și ninge vântos, cu fulgi de titan,
prin ochi nălucind strălumină de zori.